

ŽUPNE OBAVIJESTI

PONEDJELJAK – *bl. Alojzije Stepinac* – 7.30 + Skupnjak Đuro

UTORAK – *Gospa Lurdska* – 7.30 + Hrman Josip god. i Milka

SRIJEDA – 7.30 + Lacko Terezija god. i Ivan

ČETVRTAK – 7.30 + Sačić Agata, Petar i Stjepan

PETAK – *sv. Valentin* – 7.30 + obit. Tropšek Marijana i Franje

SUBOTA – 17.00 + *skupna sv. misa:*

+ Novosel Darko; Tuđan Katarina god. i ob.

+ Valent Marija; Skupnjak Milan god. Franjka i Levak Ivan

+ Sušec Antun i Koščak Anđela god.; Smodek Zvonko

+ Cvrtnjak Ivan i Helena i Sabol Nadica

+ Lukinec Stjepan god.

+ Vugrinec Stjepan god. Agata i Marijan

+ Tuđan Valent i ob. i Vugrinec Franjica

NEDJELJA – 6. NEDJELJA KROZ GODINU

7.30 – *župna*

9.30 + Hrman Jelica god. i Ivan

11.00 + Govedić Štefica i Tomislav

Župni vjeronauk – petak u 14.30 – prvopričesnici; 15.30 – firmanici

U subotu u 10.00 župni vjeronauk za pete razrede!

Mješoviti zbor – proba u srijedu u 19.30

Dječji zbor – proba u nedjelju prije sv. mise

ŽUPNI LISTIĆ

Župa Majke Božje Snježne - Trnovec

Godina XII.

Broj 11 (584)

9. veljače 2020.

5. NEDJELJA KROZ GODINU

Prvo čitanje: Iz 58, 7-10

Psalam: Ps 112, 4-8a. 9

Drugo čitanje: 1 Kor 2, 1-5

Evangelje: Mt 5, 13-16

"Neka vas od ljubavi prema neprijateljima ne odvraća njihova zloća, jer jedno je čovjek, a drugo je njegova zloća. Čovjek je Božje stvorenje, a zloća je ljudsko djelo. Ljubi ono što je Bog stvorio, a ne ono što je čovjek uradio!"

(bl. Alojzije Stepinac)

S RIJEČJU BOŽJOM KROZ ŽIVOT

U prošlotjednom smo promišljanju već dotaknuli simboliku svijeće i poziv kršćanima da budu svjetlo svijeta. Evanđelje 5. nedjelje kroz godinu koje je pred nama, uz Isusov poziv vjernicima da budu svjetlo svijeta, donos i tri slike; sliku soli, svjetiljke i grada na gori. Isus je često govorio u prisposodobama i slikama kako bi potaknuo svoje slušatelje da polazeći od vlastitog iskustva razumiju poruku koju ima prenosi.

Sve tri slike sadrže istu poruku i poziv da svoju vjeru i propovijedanje pretvorimo u svjedočanstvo života u službi drugima, onako kako je to činio on sam. „Osvijetliti“ ovo naše vrijeme i prostor, „osoliti“ naše međusobne odnose i suživot, biti „znak“ mogućnosti drugačijeg i boljeg svijeta zadaća je svakog Isusovog učenika. A to nećemo postići svojim idejama, mislima i lijepim govorima, već snagom Božjih riječi koje su nam predane u Evanđelju i koja nas potiču da činimo. Baš ako što o konkretnim djelima s ciljem stvaranja novog svijeta i poretka govori prorok Izaija: „Ovo govori Gospodin: 'Podijeli kruh svoj s gladnima, uvedi pod krov svoj beskućnike, odjeni onog koga vidiš gola i ne krij se od onog tko je tvoje krvi. Tad će sinut poput zore tvoja svjetlost i zdravlje će tvoje brzo procvasti. Pred tobom će ići tvoja pravda, a slava Gospodnja bit će ti zalaznicom. Vikneš li, Gospodin će ti odgovoriti, kad zavapiš, reći će: 'Evo me!' Ukloniš li iz svoje sredine jaram, ispružen prst i besjedu bezbožnu, dadeš li kruha gladnome, nasitiš li potlačenog, tvoja će svjetlost zasjati u tmini i tama će tvoja kao podne postati.“ (Iz 58, 7-10)

Stavljajući pred nas sliku soli i svjetiljke Isus nam progovara o biti neke stvari i njezinom ispravnom korištenju. Sol je sol samo ako je slana i ako je slana koristi se kao začim, da osoli, da sačuva od kvarenja. Ako je bljutava, gubi svoj smisao, identitet i upotrebu. Isto je i sa svjetiljkom. Ako je stavimo u zatvorenu posudu, čemu ona služi? Ne osvjetljuje, ne prokazuje predmete u svojoj okolini, ne daje im vidljivost. Postoji jasna poveznica između imena i djelovanja, između identiteta i ispravnog načina djelovanja. Nazivati se kršćaninom ne bi smjelo biti samo ime, već bi trebalo određivati njegov identitet koji se očituje u njegovim djelima.

Biti sol i biti svjetlo je zahtjevno, traži rad na sebi, traži uzimati s „izvora“ soli i svjetla, traži jasno u životu očitovati „izvor“ naših riječi i naših djela. Ponekad se čini da kršćani očekuju da će to učiniti netko drugi; svećenici, vjeroučitelji, političari, socijalni radnici... A Isus je jasan: naše svjedočenje i autentičnost života i djelovanja izazvat će u drugim ljudima da prihvate i slave Boga oca u svojim životima: „Tako neka svijetli vaša svjetlost pred ljudima da vide vaša dobra djela i slave Oca vašega koji je na nebesima“ (Mt 5, 16).

BLAŽENI ALOJZIJE STEPINAC

Rođen je u mjestu Brezarić u župi Krašić, 8. svibnja 1898. god. kao peto od osmero djece, od oca Josipa i majke Barbare. Kršten je već sljedeći dan u župnoj crkvi Presvetog Trojstva pod imenom Alojzije Viktor. Majka Barbara triput je tjedno postila za svoga sina: srijedom, petkom i subotom, često samo o kruhu i vodi, s nadom da će njezin sin postati svećenik. Školovanje, mladenačka preispitivanja i zaruke, služba u vojsci i zarobljavanje, a kroz sva je ta iskušenja on duhovno rastao do konačne odluke da želi biti svećenik. 1924. odlazi u Rim na studij, a za svećenika je zaređen u Rimu u crkvi sv. Petra Kanizija 26. listopada 1930., dok je svoju mladu misu slavio u bazilici sv. Marije Velike na svetkovinu Svih Svetih. 29. svibnja 1934. imenovan je zagrebačkim nadbiskupom koadjutorom s pravom nasljedstva. 24. lipnja 1934. u zagrebačkoj katedrali posvećen je za biskupa. 7. prosinca 1937. umire nadbiskup Antun Bauer, a Stepinac istoga dana postaje zagrebačkim nadbiskupom.

U jeku progonstva Židova i pravoslavnih vjernika, nadbiskup izdaje okružnicu da nitko ne smije biti primljen u Katoličku Crkvu dok nije sasvim sigurno da to iskreno želi, no nakon toga šalje svojim svećenicima povjerljivo pismo da slobodno izdaju krsne listove za ljude koji su u opasnosti, kako bi se zaštitili ljudski životi. To je pismo Komunistički sud zatajio kako bi Stepinca mogao proglasiti krivcem za nasilna pokrštanja. Uhićen je 18. rujna 1946. Osuđen je 11. listopada 1946. na 16 godina lišenja slobode i prisilnog rada. Tada je izrekao svoje najznačajnije riječi: "Moja je savjest čista!" Nije molio za pomilovanje. U lepoglavskoj kaznionici bio je od 19. listopada 1946. do 5. prosinca 1951. kada dolazi u kućni pritvor u Krašiću. Potkraj 1952. pokazalo se da boluje od rijetke i teške bolesti te mu je prilikom liječenja ispušteno 35 litara krvi. 29. studenog 1952. papa Pio XII. ga imenuje kradinalom. 12. siječnja 1953. u Rimu su novi kardinali primali kardinalske znakove od Svetog Oca, no među njima nije bio kardinal Alojzije Stepinac. Nije htio tražiti ništa, osobito put u inozemstvo jer je znao da mu ne bi dopustili povratak. Posljednjih 18 mjeseci nije izlazio ni na šetnju. U nedjelju 7. veljače 1960. uspio je odslužiti podnevnu misu, no u ponedjeljak nije više ustao iz kreveta. U srijedu 10. veljače zatražio je bolesničko pomazanje i ispovijed od župnika Vranekovića. Teškom mukom je s časnim sestrama sudjelovao u molitvi krunici, a u 14 sati zatražio je da mu daju svijeću koju je na Svijećnicu blagoslovio. Stežući svijeću u ruci, šaptao je: "Neka bude volja Tvoja!" Izdahnuo je u 14 sati i 15 minuta. "In te Domine speravi!- U Tebe se Gospodine uzdam!" riječi kojima je svoj život stavio u Božje ruke, njegovo su biskupsko geslo. Blaženim ga je proglasio sv. Ivan Pavao II. u Mariji Bistrici, 3. listopada 1998. Njegov grob nalazi se iza glavnog oltara u zagrebačkoj katedrali.